

[Inge Krogh]

truede af konflikter, og i øvrigt må nedrustningen foregå under forhandlinger i FN og kontrollen også fra FN. Målet må være, som det altid har været, at alle konflikter må løses ved forhandlinger i overensstemmelse med FN-pagten. FN-medlemslande må stille mandskab og udrustning til rådighed for en permanent FN-styrke.

Det er en gammel målsætning, som man dog stadig væk må kæmpe for at få ført ud i livet. Der er måske opnået lidt, og det er små skridt, men hvis man ikke forhandler og ikke stræber efter et mål, så når man det i hvert fald ikke.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg siger tak for indlæggene. Vi har jo været vidt omkring, så det kan være noget besværligt at gå ind i alle de emner, der har været bragt op, men det har vel heller ikke været meningen med denne debat. Jeg har siddet og noteret og synes, at debatten som sådan danner en udmærket baggrund for den ekstra samling, vi skal have.

Jeg er blevet stillet et par konkrete spørgsmål, og det første var fra hr. Gert Petersen, der spurgte: hvad agter regeringen at gøre, efter at ekstrasamlingen har fundet sted? Det er spørgsmålet om at fortsætte debatten og spørgsmålet om midler. Hertil vil jeg sige, at jeg ikke ved denne lejlighed vil vove mig ud i noget med tilsagn om yderligere midler, men sige, at vi jo altså har SNU og bevillingen, der bl.a. skal bruges til noget sådant. Jeg vil også konstatere, som hr. Bilgrav-Nielsen var inde på det, at der er et udvalgsarbejde i gang for øjeblikket om det samme emne. Endelig synes jeg faktisk også, at det, at vi har inviteret repræsentanter for forskellige organisationer under FN-forbundet, skulle være med til ikke bare at fastholde interessen, men altså også at få bredt det ud til andre bagefter, og formålet med den konference, vi havde forleden dag, skulle jo gå i samme retning.

Hr. Arne Melchior stillede et spørgsmål, men jeg forstod, at det mere var rettet til formanden, når det drejede sig om sammensætningen. Jeg vil selv gøre to bemærkninger. For det første vil jeg selvfølgelig besvare spørgsmålet om, hvad det er for fem organisationer, der er blevet udpeget. Jeg kan oplyse, at det er Den internationale Liga for Fred

og Frihed, Dansk Ungdoms Fællesråd, Det økumeniske Fællesråd, Specialarbejderforbundet og FN-forbundet selv. Det er de fem organisationer, alle tilknyttet FN-forbundet, hvis styrelse har udvalgt deltagerkredsen.

Den anden bemærkning, jeg vil gøre – og jeg ved, at hr. Arne Melchior ganske udmærket kender de praktiske forhold på den danske mission i FN – er, at der også ud over det rent økonomiske med hensyn til en forøgelse af deltagerantallet også er de praktiske ting, der spiller ind, når man sidder ved morgenmødet omkring bordet, og i det hele taget, at arbejdet skal klares ved siden af.

Hr. Steen Folke stillede mig to spørgsmål. Det første var, om regeringen var positiv over for en fastfrysning, som det har været fremme i debatten, angående de strategiske våben. Svaret er: ja, regeringen er positiv over for den tanke.

Det andet spørgsmål er: vil regeringen gå aktivt ind i NATO med hensyn til at foreslå, at forberedelserne af opstillingen af de vestlige INF-våben skal stilles i bero? Svaret er: nej, det vil regeringen ikke.

Hr. Steen Folke har ved tidligere debatter stillet mig spørgsmålet, og dér har jeg udførligt argumenteret for, hvorfor vi ikke vil gøre det. Regeringens målsætning er, at vi skal hen til en nulløsning også her, og det vil sige, at der ikke bliver tale om opstilling af vestlige INF-våben.

Det har nogle forudsætninger, og det, vi iagttaget i dag, er, som jeg sagde i mit oplæg, at der i dag eksisterer 300 SS-20 våben, hver med 3 sprænghoveder, hver med en meget lang rækkevidde, så alle kan nå europæiske mål, hvert sprænghoved med en kraft 7–8 gange Hiroshimabomben. Det er de barske kendsgerninger samtidig med den kendsgerning, at der som sagt endnu ikke er opstillet én eneste vestlig Pershing II eller cruise-misile. Det kan først påbegyndes i slutningen af 1983, og derfor er der et tidspres over det.

Derfor er det regeringens forhåbning, at man i Sovjetunionen vil besinde sig og erkende, at de, for at vi skal undgå opstilling i Vesten, må vise en anden realitetssans end den, vi har iagttaget indtil nu. Det er virkelig en forhåbning, og det, at forhandlingerne er kommet i gang, og det, at der har været tale om, at man nu skal i gang med næste runde med en vis optimisme, fortæller, at der ikke skal ændres på forudsætningerne ved, at man